

Αὐτ. *Πρωτοκεντάρχων*] Μιξεοβάρβάρως ἐκ δύο Ἑλλήνων λέξεων καὶ τοῦ Λατιν. *Centum* (Ἑλλήνων. Ἐκατόν) ἦτοι: *Πρώτων ἑκατοκτάρχων*, ὅπερ ἀναλογεῖ τῷ καθ' ἡμᾶς. *Α' τάξεως λοχαγοί*.

Αὐτ. στίχ. 26. *Προελευσιμαίων*] Οἱ προελευσιμαῖοι, ὡς ἐστὶν εἰκάσαι ἐκ τῶν ἐν Νεαρᾷ Θ' τοῦ Πορφυρογεννήτου ἀναφερομένων, ἦσαν οἰονεὶ δικαστικοὶ κλητῆρες ἢ μνητόρες, εἰς ἐκτέλεσιν δικαστικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων παραγγελιῶν ἀποστέλλομενοί οἶον: «Τοῖς δὲ προελευσιμαίοις ἐφίεμεν μετὰ τῆς ἄλλης, ἧς ἀπολαύουσιν ἐξουσίας, φροσάτων τε καὶ πολέμων ἀπηλλαγμένοις ἔχειν καὶ τὰ τῶν ἐκταγιατικῶν, ἢ ἐκ τούτων τὰ διαρκῆ ποριζόμενοι μὴ βαρύνωσιν ἐν τοῖς ἀπλήκτοις τοὺς εὐαγεῖς οἴκους καὶ τὰ μοναστήρια» [παρὰ Ζαχ. *Lingenth. Novel. Constitut.* σελ. 268—269.—Πρὸβλ. τοῦ αὐτοῦ καὶ Ἑκθ. τῆς βασιλ. τάξ. σελ. 384].

Αὐτ. *Βεστιάριων*] Βλέπε περὶ τούτων κατωτέρω ἐν τῇ εἰς τὴν λέξιν *Βεστιάριον* σημειώσει.

Αὐτ. *Μαρδάτωρων*] Ἐκ τοῦ Λατιν. *Mandator* (Ἑλλήνων. Ἐπιτάττων, Ἐντελλόμενος, Μνητώρ). «*Μαρδάτωρ*, εἶδος ἀξιωματος» καὶ: «Πευθὴν, ὁ *μαρδάτωρ*» [Σουῖδ.]. Παρὰ Δουκαγγίῳ δὲ ἔχει πληρέστερον ἢ τούτου ἐξήγησις: «*Μαρδάτορες*, ἡμεροδρομοί, οἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεις τάχιστα διακονούμενοι». Ἄρα οἱ καθ' ἡμᾶς μὲν *Μνητόρες*, τουρκοβάρβάρως δὲ λεγόμενοι *Μουμπασαίρηδες*. Ἀρόμον δὲ νέει τὸν δῆμόσιον, περὶ οὗ ἴδε τὰς Βασιλικὰς Διατάξεις [Βιβλ. Νς'. Τίτλ. ιζ'].

Αὐτ. στίχ. 32. *Πλωτῶν*] Πλοίων τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ.

Αὐτ. στίχ. 33. *Ματζουκάτων*] Ἀπὸ τοῦ *Ματζούκιον*, ὅπερ ἐστὶ τὸ *Maxuca* ἢ *Mazuca* τοῦ παρκαμάζοντος λατινισμοῦ, καὶ σημαίνει Ρόπκλον [Ἄτακτ. Τόμ. Α', σελ. 195]. Δουκαγγίος δὲ [ἐν λέξ. *Ματζούκια*] παρατίθεται ταύτην τὴν μαρτυρίαν: «Οἱ μὲν ἔχουσι *ματζούκια*, ἢ τζικούρια, ἢ ρικτάρια». Ὁ δὲ Κωδινός: «Φέρει δὲ [ὁ πρωταλογάτωρ] ἀντὶ δικανικίου, ἢ ἰδιωτικῶς καλοῦσι *Ματζούκια*, ἀργυρᾶν, κτλ.» [Περὶ Ὁφ. παλ. κεφ. δ'. ἀρ. 58]. Ἦσαν οὖν οὗτοι στρατιῶται κορνοφόροι (ὡς παρὰ Κωνσπ. τῷ *Μανκασῆ* [Χρον. σ. 6289]), εἰτοῦν ροπαλοφόροι.

Αὐτ. στίχ. 34. *Κορταράτων*] Ἀκοντοφόρων εἴτε δορατοφόρων στρατιωτῶν.

Αὐτ. στήλ. β', στίχ. 1. *Ξυλῆς*] Ἀντὶ *ξυλείας*. Οὕτω δὲ γέγραπται ἡ λέξις καὶ παρὰ τῷ Πορφυρογεννήτῳ [Ἑκθ. βασ. τάξ. σελ. 384].

Αὐτ. *Κτίσεως χελανδίων*] Πολεμικῶν πλοίων εἶδος τὰ *Χελανδία*. Παρὰ τῷ Πορφυρογεννήτῳ γράφονται: *Χελανδία πάμφυλοι* καὶ *Χελανδία οὐσιακά* [Ἑκθ. βασ. τάξ. σελ. 384.—Πρὸβλ. τοῦ

αὐτοῦ. Περὶ διοικ. τῆς βασιλ. κεφ. η', καὶ Κερδην. σελ. 466]. Τὸ δὲ *Κτίσεως*, τροπικῶς ἀντὶ *ναυπηγίας* οἶον: «Πολλῶν δὲ παρεμποδιζόντων τὴν τοῦ στόλου *κτίσιν*» [Ἄν. Κομν. Ἀλεξιάδ. ΙΒ', σελ. 282] καὶ: «*Κτίσεως* κατέργων ὀρθείσης, ἡμεῖς μόνοι τῶν ἄλλων, καίπερ μὴ κτισθέντων, ἐζημιώθημεν» [βλ. Μιχ. Ἀθηνῶν τοῦ Χωνειάτου Ἰπομνηστ. κτλ. ἐνθ. ἀνωτ.]. Οὕτω δὲ φησὶν ἔτι καὶ καθ' ἡμᾶς ἡ συνήθεια: *Κτίζω πλοῖον*, ἦτοι *ναυπηγῶ* καὶ: *Ἐπανακτισμένον*, ἐπιθετικῶς, τὸ ἀπὸ τῶν θαλαττεύοντων μερῶν καὶ ἄνω ἐπσκευασμένον παλαιὸν πλοῖον.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΜΑΙΟΥ 1, 1865.

Ὁ βασιλεὺς ἐπανῆλθε τὴν 26 τοῦ λήξαντος εἰς Ἀθήνας, ἐπισκεφθεὶς ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν διάφορα μέρη τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος. Ὁ Πασᾶς τῶν οὐβρων ἐπαρχιῶν ἦλθε μετὰ λαμπροῦ ἐπιτελείου εἰς προσκύνησιν τῆς Α. Μ.

Πάντες καταγίνονται εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῶν ἐκλογῶν, καὶ διὰ τοῦτο γενικὴ ἡσυχία ἐπικρατεῖ. Βρύθουσι δὲ ἐν ἐκάστη ἐπαρχίᾳ οἱ ὑποψήφιοι ὁ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀναβαίνει, ὡς λέγεται, καὶ εἰς τὸν τριακοστὸν.

Ἐν τῷ δῆμῳ Κτημενίων τοῦ Καρπενησίου, τριάκοντα λησταὶ ἐπιπεσόντες τὴν 17 τοῦ λήξαντος μηνὸς κατὰ τοῦ χωρίου Μολόχα, ἐβασάνισαν τοὺς κατοίκους, ἐσφρχῆσαν τὸν Πάρεδρον καὶ δύο ἄλλους, καὶ ἀνάψαντες πυρκαϊὰν ἀπετέφρωσαν τὸ χωρίον. Ταῦτα λέγων ὁ Φάρος τῆς Ὀθρυος προστίθησιν ὅτι ἐγένοντο ἕνεκα τῶν ἐκλογῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΚΑΛΑΜΟΣ. Δύο Καλάμους ἔχει ἡ Ἑλλάς, τὴν μίαν πόλιν καὶ τὴν ἄλλην νῆσον ὑπάρχει δὲ καὶ ἐν Ἀττικῇ χωρίον Κάλαμος.

Ἡ πόλις, ἢ πολίχνη Κάλαμος, συναικισθεῖσα νεωστὶ ὑπὸ Μεγιστέων, κεῖται ἐπὶ τῆς Λυκίας μεταξὺ Πατάρων καὶ Ἀντιφέλλου, ἔχουσα λιμένα, ἢ ὄρμον εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ. Κατοικεῖται δὲ ὑπὸ 100 μόλις οἰκογενειῶν χριστιανικῶν, ναυτίλων, ἐμπόρων καὶ γεωπόνων.

Ἡ δὲ νῆσος Κάλαμος τῆς Ἀκαρνανίας κεῖται μετὰ τὴν Ἰθάκην καὶ Λευκάδος, καὶ κλείει τὸν καλὸν καὶ ἀσφαλῆ ὄρμον τῆς πρὸ τοῦ Ἀστακοῦ παραλίας ὅπου ὑπάρχει, ἀπέχον ὀλίγον, τὸ χωρίον Βάρνακος. Αὐτοῦ κατέφυγον πολλαὶ οἰκογένειαι τῶν Αἰτωλῶν

καὶ Ἀκαρνάνων ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ πολέμου, ἐπειδὴ καὶ τὸ νηπίον τοῦτο ἐθεωρεῖτο ἀνήκον εἰς τὴν Ἑπτάνησον. ἔχει δὲ τινὰς κατοίκους, ὕδωρ, γῆν καλὴν καὶ θέσιν ἀξιόλογον.

Ἀναμφισβότως ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ἄλλοι τόποι ὁμώνυμοι, ὀνομασθέντες πάντες ἀπὸ τοῦ φυτοῦ.

Τὸν Κάλαμον τῆς Λυκίας, συνώκισαν οἱ ἀγαθοὶ Μεγιστεῖς κυρίως κατὰ παρακίνησιν τοῦ ὑποφαινομένου, ὡς θέσιν εὐλίμενον καὶ ἐμπορικὴν. Οἱ αὐτοὶ αὐθόρμητοι κατώκισαν ἐκ πολλοῦ ἄλλας δύο τῆς ὠραίας Λυκίας παλαιὰς καὶ ἐρήμους πόλεις, τὴν Ἀντίφελλον ἐντὸς μεγάλου καὶ καλοῦ λιμένος καὶ τὰ Μῦρα, ὅπου ἐτάφη ὁ ἅγιος Νικόλαος, τιμώμενος αὐτόθι ἐτησίως ὑπὸ τῶν περιοίκων Χριστιανῶν.

Οἱ Μεγιστεῖς λέγονται χυδαϊότερον Καστελοῤῥιζιώται, κατοικοῦτες τὴν πλησίον νησιῶν Μεγίστην, οἱ πάντες ἐμποροὶ καὶ ναυτικοὶ, φρόνιμοι καὶ ὁμονοεῦντες, καὶ ἔχοντες πολλὰς μετὰ τῆς Λυκίας σχέσεις.

Ι. Γ. ΛΑΤΡΗΣ.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ. Ὁ Ζήνων ἐζῆσε 102 ἔτη, ὁ Δημόκριτος 104, ὁ Πύρρων καὶ ὁ Διογένης ἀνά 90, ὁ Ἱπποκράτης 99, ὁ Πλάτων 82, ὁ Ἰσοκράτης 98, καὶ ὁ διδασκαλὸς αὐτοῦ Γοργίας 107. Καὶ ἂν ὁ Ζήνων, ὁ Σωκράτης, ὁ Δημόκριτος καὶ ὁ Ἀρχιμήδης δὲν ἀπέθνησκον βίαιον θάνατον, ἤθελον ζῆσαι καὶ πολὺ πλεόν. Ὁ Σοφοκλῆς, ζήσας 95 ἔτη, τοιαύτην ἐτήρησε δύναμιν νοῦς, ὥστε ἀπήγγειλε τὴν περιώνυμον αὐτοῦ τραγωδίαν « Οἰδίπους ἐν Κολωνῷ. » Ἀλλὰ καὶ ὁ Πίνδαρος, ζήσας 84 ἔτη, καὶ ὁ Σιμωνίδης 90, διετήρησαν μέχρι τέλους τὴν ζωηρότητα τοῦ ἰδίου πνεύματος.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ, ἀκμάσαντος τὴν πρώτην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, ἐγένετο καταγραφή τῶν κατοίκων τοῦ κράτους, ἧς τινος ὁμοῦς τὰς περὶ μακροβιότητος εἰδήσεις δὲν πρέπει ἴσως νὰ παραδεχθῶμεν ἀβασανίστως. Ὁ ἀρχαιότερος Πλίνιος λέγει ὅτι κατὰ τὴν καταγραφὴν ταύτην, μόνον εἰς τὴν μεταξὺ Ἀπεννίνων καὶ Πάδου χώραν εὐρέθησαν πενήτηντα τέσσαρες μὲν ἔχοντες 100, δεκατέσσαρες δὲ 110, δύο 125, τέσσαρες 130, τέσσαρες 135 καὶ τρεῖς 140 ἐτῶν ἡλικίαν. Εἰς μίαν μόνην πόλιν λέγει ὅτι 27 κάτοικοι αὐτῆς εἶχον 110, τέσσαρες 120 καὶ εἷς 130 ἐτῶν ἡλικίαν. Τόσῳ δὲ μάλλον ἐπέχομεν νὰ πιστεύσωμεν τὰς εἰδήσεις ταύτης, ὅσον ἡ χώρα εἰς ἣν ἀποδίδεται ἡ τόση μακροβιότης δὲν εἶναι ἐκ τῶν εὐκρασετέρων.

Τὸ 1840 εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν, ὅτε κατωκεῖτο ὑπὸ 17 ἑκατομμυρίων μόνον, ὧν δύο ἑκατομ. ἦσαν μαῦροι, 791 λευκοὶ ὑπερέβαινον τὰ 100 ἔτη. Μεταξὺ ὁμοῦς τῶν μαύρων, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἔτα ἐλάχιστος, εὐρέθησαν 1980 ὑπερεκατοντούταις.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπικράτειάν τὸ 1855 ἀπέθανον τεσσαράκοντα τρεῖς ἑκατοντούταις· ἧς ἀνὴρ εἶχεν 110 καὶ μίαν γυναῖκα 109 ἐτῶν ἡλικίαν· μία δὲ μαύρη 120 καὶ εἷς μαῦρος 130.

Ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν Γάλλος τις Lahay καλούμενος, ἐλθὼν εἰς γάμον τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἐγέννησε πέντε τέκνα καὶ ἐζῆσεν 120 ἔτη. Ὁ Ἰωάννης Ἐσνιγκαμ, στρατιώτης τὸ πρῶτον καὶ ἔπειτα χειρῶναξ, ἐζῆσεν 144. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρας πρὶν ἀποθάνη διέτρεχε πεζὸς ἐξ λευγῶν διαστήμα. Ὁ Δανὸς ναύτης Δράκεμπεργ ἐνουμφεύθη τὸ 111 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ καὶ ἀπέθανε τὸ 146. Ὁ Θωμᾶς Πάρρε, χωρικός, ἦτο ζωηρότατος τὸ 142 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἀπέθανε δὲ τὸ 152. Πολωνός τις ἐνουμφεύθη τὸ τρίτον, 93 ἐτῶν ὧν ἐγέννησε τέκνα, καὶ τὸ 1796, ὧν 163 ἐτῶν, ἦτο ζωηρὸς καὶ ὑγιής. Ὁ Νορβηγὸς Ἰω. Σούρριγκτον ἀπέθανεν 160 ἐτῶν, ἀφείς υἱὸν 103 καὶ ἄλλον 9! . . . Ὁ ἁλιεὺς Γέγκος, ἐκολύμβησεν ἄριστα 100 ἔτη ἔχων, καὶ ἀπέθανε 169. Ὁ Σκώτος Κίντιγκερον καὶ ὁ Οὐγγρὸς Κζάρταν ἐγένοντο καὶ οἱ δύο 180 ἐτῶν.

Ἀύσεις τοῦ ἐν τῷ 362 φυλλαδίῳ Αἰνίγματος
καὶ τοῦ Γρίφου.

Ἄλεκτωρ — Ἐκτωρ.

=

Φιλῶ τὰς Ἑλληνίδας.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Φυλλιάδ. 362.

Σελ. 40, στήλ. 2, στίχ. 11 ἀντὶ θάνατον, γράφε θερόνον.

Ἡ ἐν σελ. 35 ὑπ' ἀριθ. 24 ὑποσημείωσις ἐξοβελιστέα ὡς μὴ ἀκριβής.

ΓΡΙΦΟΣ.

